

x

R. M. Vojanov: Malgaj.

x

«Torej vendar! No, zdaj bo Gornik vesel in kmalu bo poroka.»

«Kakor bosta hotela; morda kmalu — morda nikoli.»

«Kaj — nikoli? Čemu je bila potem ločitev?»

«Ej, gospa, čudna so pota božja, pomnite — in kdo ve, kaj še pridel!»

«Tako poredno se nasmihate — v Maribor greste — pa menda vendar ...»

«No, no — ne izprašujte in ne sklepajte dalje.»

«Menda vendar niste vsegamogočni? Saj niste Bog!»

«Nič ne rečem. Pozdravljeni zdaj — in ko se vrnem, upam, da najdem spet zavetja. Klanjam se!»

Meta je zmajevala z glavo, ko je odšel Pirc in bi bila najrajša obvestila Gornika, naj gre tudi on k Tini.

«Pa končno — kaj me briga,» je sklenila. (Dalje prihodnjič.)

R. M. Vojanov:

Malgaj.

In dež je lil in sneg je sul ...

In, ko da lačnih trop volkulj

zavil bi bil in tur zarjul,

presekalo večerni mir

je črez Obir:

Rubinov trikrat brušenih,

v treh ognjih preizkušeni

plamti ob njem na sto in sto

in še vijó se na zemljó

in nicajo v osrčje tal,

ki zanje je na branu stal

in sebe dal —

njegov in naš mejnik težák,

pomnik grenák ...

In večkrat, ko se spušča mrak,

izgloda se iz tihih ur,

zapušča mirni svoj Šent Jur

in hodi na Mežico v vas

in v okna trka znani glas:

«O, jaz ne spim! Le čakam čas

in čakam vas,

da gremo skupaj črez Šent Vid

med brate našo Zilo pit.»